

Бібрські Вісті

Громада — великий чоловік.

І.Я. Франко

Історичний випуск

м. Бібрка, 1 жовтня, 2020 рік | випуск №222 (299)

НОВІ СТІЛИЩА. ПОВЕРНЕННЯ

Так склалося, що ОТГ Нові Стілища, Соколівська сільська рада незабаром увійдуть до складу Бібрської об'єднаної громади. Ця подія має свої бібрецькі географічні та історичні корені. Ще за Австро-Угорщини гміна Нові Стілища входила до Бібрського повіту. Провісником Бібрського повіту був Судовий повіт Бібрка, створений наприкінці 1850 р. Сам Бібрський повіт створений 1855 року і входив до округу Бережани. 23 січня 1867 року округи були ліквідовані, повіти збільшені, зокрема до Бібрського повіту приєднані Ходорівський і частина Журавенського повіту. У 1880 р. повіт складався з 91 громад-гмін, з них місто Бібрка, і 3 містечка: Броздовичі, Нові Стілища, Ходорів. Після об'єднання гмін, станом на 1934 р., Бібрський повіт нараховував 10 гмін. Серед них гміна Бібрка (сучасні Бібрка, гміна Нові Стілища з навколишніми селами, в т.ч. Грусятичами й Дулібами, Гміна Соколівка (теперішні Ланівський і Стрілківські старостинські округи), Гміна Великі Глібовичі (відповідний старостинський округ і села Суходільської сільради), Гміна Ходорів та інші. Зі вста-

новленням радянської влади 27 листопада 1939 р. повіт увійшов до новоутвореної Львівської області, а 17 січня 1940 р. рішенням Президії Верховної Ради УРСР був розділений на три райони. До Бібрського увійшли гміни Бібрка, Великі Глібовичі, Підгородище і Старе Село; до Новострілищанського: – Нові Стілища, гміни Острів і Соколівка; до Ходорівського – Ходорів, гміни Бортники, Броздовичі. Указом Президії Верховної Ради УРСР від 15 серпня 1944 року селище Стреліски-Нови перейменовано на Нові Стілища, а Новострелиський район на Новострілищанський. Такий адміністративно-територіальний устрій проіснував до березня 1959 року, коли при ліквідації Дрогобицької області Новострілищанський район приєднали до Ходорівського. Незабаром, у грудні 1962 р. Ходорівський район з Новими Стілищами увійшов до Жидачівського, Бібрський – до Пустомитівського. 4 січня 1965 р. згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР Новострілищанська селищна, Баковецька, Вибранівська, Кніселівська, Соколівська сільради, колишній Бібрський район (без Великоглібовицької

сільради) були введені до складу Перемишлянського району. Указом від 05.02.1965 Перемишлянському району передано Великоглібовицьку сільраду. В цьому ж році, очевидно, Новострілищанська селищна і навколишні сільради повернулися в Жидачівський район. Отож 1965р.. Нові Стілища, навколишні села, Бібрка, хоч і не надовго, знов опинилися в одному адміністративному районі.

25 жовтня 2015 року, в процесі адміністративної реформи, однією із перших була створена самостійна Новострілищанська ОТГ Жидачівського району. Продовження реформи, ліквідація як Жидачівського, так і Перемишлянського районів, історичний досвід передбачили «воз'єднання» Нових Стілищ в Бібрській ОТГ. І незабаром, 25 жовтня, виборці Бібрської і Новострілищанської ОТГ, сіл Соколівської і Суходільської сільських рад будуть обирати достойних повноважних представників для спільного вирішення насущних проблем нової великої об'єднаної громади.

Андрій Федущак, с. Шпильчина

ПОВСТАНСЬКІ СЕЛА. ПРО ЩО ГОВОРЯТЬ ДОКУМЕНТИ. ВЕЛИКІ ГЛІБОВИЧІ

Історію творять люди. В тому числі й історію УПА: воювали, гинули, страждали в тюрмах і таборах, відбували заслання, на жаль, і зраджували, теж люди з іменами, псевдо, які мали батьків, сім'ї, родини. Про рух опору періоду II-ї світової війни і післявоєнного періоду в Бібрці і навколишніх селах мало що відомо. З лаконічної, але достовірної, інформачії – опублікованого Мирославом Горбалем (http://elar.ipro.edu.te.ua:8080/bitstream/123456789/3165/6/V_5.pdf) переліку справ Бібрського НКВС можна пробувати відтворити поіменну повстанську історію краю.

Серед понад 300 імен повстанців (включно із Звенигородщиною, Романовом, Свіржем), на яких були

відкриті справи бібрськими енкавересівцями, 39 стосувалася мешканців Великих Глібович і навколишніх сіл. Тут була чимала група самооборони, яка згодом стала, як зазначалося в документах НКВС, «куреном Мороза», «боївкою Короля Федора». Першою з «великоглібовицьких» була справа на Газду, що зголосився в січні 45-го (210/95-102). В лютому справу завели на Гаха («Грім», «Громовий»), група котрого була розбита 6.03.45. Це прізвище фігурує і в пізніших справах (194/54-56; 210/108;117; 223/4-5, 434/11-12). 14 липня 45 р. загинув керівник розбитої групи «Калина» (справи від вересня 45 200/125-127; 223/6-8; 229/77-81). Наступною була справа

на Дмитра Яворського з групи «Мороза», який загинув до серпня 45-го (справа 223/26), а вже у вересні – й на самого «Мороза», Федора Ковалю, з Лопушної (чи Вільхівця?).

У січні 46-го був затриманий (справа 434/7) Паливода Микола («Змій»). Цього ж місяця енкавееєс-івці «взяли на олівець» більшість хлопців «Мороза» (справа 434/11-12). З Великих Глібович – Берізку Федора, Василика Дмитра («Шпак», загинув у 1947 р.), Василика Михайла («Чубатий», загинув навесні 1947 р.), Горбала (?), Заставного Володимира («Піжон»), Капітана Михайла (загинув у 1950 р.), Коржа Петра («Боб»), Короля Івана, Короля Стефана, Легендзевича Василя, Лобаса Івана, Мартиняка Григорія, Миколіва Івана («Комар»), Онищак Петра, Паливоду Адама («Довбуш») (загинув 21.04.51), Паливоду Євгена, Паливоду Федора («Пернатий»), Терлецького Дмитра («Клен»); з Суходолу – на Демчишина Андрія, Саврана Петра, станичного с.Суходіл (загинув 28.09.1947 р. в с.Великі Глібовичі); з Лопушної – Змислого Івана, Малець Івана, Сороку Петра, з Вільхівця – Климківа Володимира, Луца Костянтина, а також на Славка Фіцика з Волощини. Очевидно, це далеко не повний склад групи «Мороза». Зокрема, в червні 1946 р. була відкрита справа 434/22-23 на затриманих зв'язкових «Мороза» з Миколаєва: Гілету Анну («Калина»), Гордон Пелагею, Дацко Марію «Зірка»), Підгірну Пелагею («Рожа»). З цього можна зробити висновок, що Федір Коваль мав зв'язки із Звенигородщиною, де діяли групи «Біди», «Кобзара», «Крука», «Помсти». У справі 434/7 значиться затриманий Костів Іван, однак відомо, що Іван Костів загинув ще 8.12.1945. Окрема справа (2/6-10) була заведена на Фіцика з Суходолу, який «в лютому 41-го вбив працівника НКВД Калініченка; ховається»). Не були заведені справи на хлопців з Великих Глібович з групи «Мороза» Берейка Федора, Кефалю Івана («Барлай»), Терлецького Дмитра («Клен»).

Про самого «Мороза» – Федора Ковалю, відомо дуже мало. У вересні 45-го він фігурує як керівник лоївки, Вільховець, Лопушна. у справах 223/4; 6; 23; 29; 30; 228/6; 232/2, 23 лютого 1946 р. був затриманий (справа 200/125; 210/95; 229/51; 434/1; 11). Подальша його доля не відома.

Чи не найважчим для повстанського руху на теренах тодішнього

Бібрського району був 1946 рік. Були розбиті групи «Біди», «Кобзара» на Звенигородщині, «Крука» (Під'ярків); гинули хлопці в Глібовичах, Свіржі, арештовано членів жіночої сітки ОУН у Водниках. У березні 46-го у Великих Глібовичах у схроні були захоплені великоглібовицькі повстанці Паливода Микола («Змій»); Худа Микола (справа 434/3), арештовані зв'язкова Стефанія Новак і станична Анна Тимчишин з Лопушної; у червні в Підмонастирі захоплені Паук Іван («Сталевий», «Грозний»), Хецул Григорій, Сарабун Василь, Шевцун Йосиф з дружиною Катериною (справа 424/135-136). 18.06.46 загинув повстанець з боївки «Чубатого» Коржелецький Іван з Підмонастира. Незважаючи на відкриті справи, нікого з повстанців Федора Ковалю-Мороза після червня 1946 р. не затримано, ніхто не загинув. Але вже з наступного року в боях поклали голови Василік Дмитро, Василік Михайло, 28.09.47 р. – Савран Петро, у 1949 р. (чи 23.10.50) – Фіцик Ярослав з Волощини; 06.01.1950 р. – Капітан Михайло і ще 3 невідомих, 21 квітня 1951 р., разом із Василем Шипним («Горський») з с. Чижичі, – Паливода Адам («Довбуш») з Великих Глібович.

Хлопці з Великих Глібович, Суходола, Вільхівця воювали не лише у групі Мороза, тому, очевидно, на них відсутні справи у Бібрському НКВС. Так, із Великих Глібович був старший булавний УПА Медінський Іван «Сич», згинув 11.04.1948 р. в лісі в час облави біля с. Борусів Новострілицанського району, Кефаль Іван («Барлай», загинув в 1949 році). За споминами Євгена Черкаса 5 січня 50-го року в селі Глібовичі, разом із чотирма (або п'ятьма) повстанцями, загинув кушовий провідник Йосип Тицишин («Вихор»), уродженець с. Гринів, 23 жовтня – Фіцик Ярослав («Чорний»), ймовірно, це був «Славко Фіцик з Волощини» з колишньої групи «Мороза». Разом із ним полягли Василь Степанюк («Зябрик») з Сокальщини та «Лисій». 19 березня 1951 року загинув уродженець Великих Глібович Володимир Гірний «Ткачук». В сотні «Сіроманці» був Терлецький Микола («Беркут», «Давид»); з Волощини, пізніше – референт пропаганди Бібрського надрайонного проводу ОУН (1948-1949), керівник Городоцького та Бродівського надрайонного проводу ОУН, загинув в с. Соколівка біля Олеська в жовтні 1950 чи 1951 р.

28 серпня 1953 року в с.Волощина відбувся один із останніх боїв УПА. Тоді героїчно загинули за волю України Цура Дмитро («Михайло») з Надсяння, член ОУН, Керівник Бібрського надрайонного проводу ОУН, Собенко Богдан («Орлик») з Волощини, Бодак Євген зі Східниці і Михайлина Іван з переселенців. За іншими даними, четвертим був Іван Горбатий («Сірко»),

Наведена інформація аж ніяк не може бути вичерпною. Окремих досліджень і висвітлення потребують біографії згаданих і не згаданих тут провідників, полеглих Героїв і обставин їхньої загибелі, долі арештованих, вивезених, усіх причетних до повстанського руху.

Матеріали зібрав і систематизував Андрій Федущак, с.Шпильчяна

Від редакції. Повстанський рух на Бібреччині потребує подальших досліджень, пошуку додаткових свідчень та їх оцінки. «Бібрські вісті» готові бути майданчиком, де могли б акумулюватися такі відомості. Просимо надсилати будь-яку інформацію, фото чи інші матеріали стосовно ОУН-УПА на наших теренах.

На відзначення пам'яті українських лицарів Дмитра Цюри (псевдо "Михайло"), Івана Горбатого (псевдо "Сірко"), Богдана Собенка (псевдо "Орлик") та Євгена Бодака, які воювали в рядах Української Повстанської Армії і прийняли свій останній бій та загинули в с.Волощина 28.02.1953 року, Богдана Собенка (псевдо "Орлик") та Євгена Бодака, які воювали в рядах Української Повстанської Армії і прийняли свій останній бій та загинули в с.Волощина 28.02.1953 року, Товариством пошуку жертв війни "Пам'ять" 25-26 лютого ц.р., за сприяння Великоглібовицької сільської ради, родин вояків УПА та підпільників ОУН, депутата Львівської обласної ради Левка Дуди, Перемишлянської районної організації ВО "Свобода", було проведено заходи у селах Великі Глібовичі та Волощина у пам'ять про нескорених героїв.

Матеріал доповнено даними із ОЗ «Книги полеглих членів ОУН і вояків УПА Львівщини». *Літопис УПА, Том 36. Ред. Мирослав Горбаль. Торонто-Львів, В-во «Літопис УПА», 2002 р.*

ЮЛІАН ГОЛОВІНСЬКИЙ – БІБРСЬКИЙ СЛІД

(до 90 річниці з дня загибелі)

30 вересня 1930 р. був підступно вбитий польською поліцією Командант УВО та перший очільник ОУН на ЗУЗ (західноукраїнських землях) Юліан Головінський.

Застрелив колишнього комбрига УГА, українського патріота поліцейний функціонер «двуйки» на дорозі із Бібрки до В.Глібович через страх перед його постанню.

Польська політична поліція знала про роль і місце Команданта в Організації через свого конфідента, який, на жаль, був у рядах УВО. Знаючи конспіративні можливості Ю.Головінського, окупанти розуміли, що довести його вину в проти-польській роботі у судовому засіданні їм не вдасться (у 1926р. спроба покарати Ю. Головінського як державного злочинця зазнала фіаско).

В силу вище сказаного очільники «двуйки» (політична поліція) не знайшли іншого способу усунути з боротьби керівника УВО та ОУН на ЗУЗ, як підступно його вбити. Що і було зроблено 30.09.1930 р.

Чому це сталося в околицях Бібрки?

Невеличкий екскурс в історію питання. Після того як на червневій нараді в Празі 1930 Голова Проводу ОУН Євген Коновалець, щоб вийти із організаційного затруднення, призначає своїм соломонівим рішенням Ю. Головінського командантом УВО (вдруге) та одночасно керівником крайової езекутиви ОУН на ЗУЗ. Це призначення не було випадковим. Ю.Головінський на той час був найбільш потужним і загально визнаним авторитетом у націоналістичних колах Галичини. Його минулий бойовий шлях у рядах УГА, а пізніше УВО були тим міцним фундаментом, на якому він виріс у постать першої величини в націоналістичній підпільній роботі.

Очолити УВО та ОУН на ЗУЗ, Ю. Головінський взявся за титанічну роботу – розбудову структури УВО-ОУН, влити в них свіжі сили, забезпечити ідеологічно, налагодити контакти з українськими легальними організаціями і, що важливо, знайти можливості поповнення партійної каси, без якої всі інші напрями діяльності будуть неефективні.

Одним із перевірених шляхів наповнення фінансів були практиковані, і не тільки українськими революціонерами, експропріаційні акції (напади на державні структури, які мали справу з грошима (банки, поштові відділення, поштові амбулянси (вози), що перевозили гроші до повітових урядів). Підстава – польська влада є окупаційною. Нелегітимною.

Перший екс на об'єднаній посаді

керівника УВО та ОУН на ЗУЗ Ю.Головінський розробляв сам, особисто. Він мав відбутися на дорозі між В. Глібовичами, де знаходилась залізнична станція, і Бібркою. Раз на місяць поїздом зі Львова в окремому вагоні привозили гроші для повітового уряду. Їх доставляли від поїзда до Бібрки спеціальним возом, амбулянсом, якого супроводжував озброєний постерунковий.

Напад призначено на 30 липня 1930 р. Для акції було вибрано четверо бойовиків УВО, керівництво групою здійснював давній товариш Ю. Головінського Зинвій Книш (псевдо. «Ренс»). До групи входили: Ю. Дачишин (псевдо «Кришталь»), М.Максим'юк (псевдо «Кох») і, замінений у зв'язку із хворобою одного із основних учасників – Гриць Пісецький, студент права із Корнева, повіт Городенка псевдо «Цуньо».

Напад відбувся, гроші були експропрійовані, у перестрілці був смертельно поранений поліцист Ю.Молевський. Але сталося непередбачуване: гроші виявились металевими, важкими. Один із команди десь зник, що затримало інших учасників із відступом. Втрачений час обернувся для них трагічно-попереджена погоничем з амбулянсу поліція кинулась в погоню і наздогнала одного з втікачів – Г. Пісецького під лісом недалеко с.Підмонастир. Зав'язалась перестрілка, у якій він був поранений. Щоб не потрапити в руки ворогам – застрелився.

Першого серпня 1930 р. польська преса вибухнула інформацією: «Napaд Rabunkowy na kabkiolet pocztowy na drodze miendzy Chlebowicami a Bobrka» (Gazeta Lwowska) 2 серпня; «Bandycki napad U.O.W. na ambulans pocztowy Rabunek 55.000 zl. Oblawa policji (lwowski kurier poranny), (та інші такого штибу заголовки). Польська влада скористалась тим, що Г.Пісецький був у пластунаському однострою, заборонила «Пласт», розпочались арешти підозрюваних. Бібрку заповнила поліція, зокрема і таємна. Шовіністичні кличі чути повсюдно. Похорон Ю. Молевського став стимулятором антиукраїнських кроків влади...

20 вересня 1930 р. у Львові був заарештований Ю. Головінський...

Чому власне Ю. Головінський вибрав напад на поштовий віз, пов'язаний з Бібркою?

Версія автора.

9 вересня 1926 р. на 32 році життя Ю. Головінський одружується (вперше) із вдовою по суді Володимирів Яремі, який, будучи в УГА помер від тифу у районі Камянця-

Подільського Дружиною Ю.Головінського стає Мирослава (Слава) Ярема, вчителька, яка на той час виховувала двох дочок. Познайомив Юліана і Славу її брат Нестор, який знав Головінського ще з часів визвольних змагань 1918-1920 рр. Юліан і Нестор не просто товаришували, вони обидва були підпільниками. Для конспірації після виходу Ю.Головінського із слідчої тюрми у 1927 р. вони організували транспортне підприємство (автобусне сполучення) Чесанів-Львів. При знайомстві із майбутньою дружиною, Юліан назвався Богданом. Цим ім'ям дружина Слава називала його впродовж їхнього спільного життя («поки смерть не розлучить нас»).

Мирослава Яців (дівоче прізвище), вийшла заміж за Володимира Ярему, маючи 19 років. Володимир на той час уже здав відповідний іспит і став суддею. Молода пара (одружилися в січні 1908 р) поселилися у Боршеві, у цьому містечку на Тернопільщині суддя Ярема одержав посаду. Після року побуту у Боршеві Ярема вистарався нового місця праці. Його суддівська практика продовжилась у Яворові, повітовому містечку, ближче до Львова і батьків Мирослави. Конфлікт із польською громадою у Яворові стався через одне із справедливих рішень судді Яреми на користь українського юнака, який був під арештом.

Далі, посилаюсь на спогади п. Яремової, «Влодко вніс прохання про перенесення до Бібрки, де якраз звільнилася посада судді, і прохання його було вислухане. Ми радісно і охоче спакували речі і переїхали до Бібрки».

Таким чином сім'я судді Яреми опинилась у Бібріці. Очевидно, що коли п. Слава стала дружиною Ю.Головінського, якого звала Богдан, вона розповідала йому про Бібрку, жителів містечка, особливо про інтелігенцію, комунікаційні можли-

вості Бібрки. Ось що пізніше Слава Яремова-Головінська розповіла про Бібрку на сторінках своїх спогадів під назвою «У круговерті мого життя: «Бібрка віддалена від Львова годиною їзди залізницею. Та станція залізнична, яка називалась «Бібрка», була віддалена від самого міста якихось чотири (так у спогадах –Т.Ш.)кілометри.

Околиця хвиляста.. (Про все це свого часу, після одруження, вона розповідала і Ю.Головінському). Аналізує п.Слава і комунікаційні можливості Бібрки: «Ми не робили ніяких візит, бо це в Бібрці не було в моді. Хто лиш хотів та міг, виїздив до близького Львова. (До поїзда підвозили фіякри, для власників яких це був бізнес – прим.авт.) «Під неділю чи свято, - продовжує згадувати п.Слава, - уся бібрецька інтелігенція виїздила вечером у Львів до театру, кабаре ту, кіно тощо».

В театрі, куди подружжя Яремів мали квитки на 28 червня, оперу «Аїда», вони довідались про сараєвське вбивство. Виставу відмінили. Через місяць, 01.08.1914 р, почалася Перша світова війна. Суддя В.Ярема, як військовозобов'язаний, був мобілізований до війська. Круговерть війни, потім участь у визвольних змаганнях українців Галичини у 1918-1920 рр.,кидали правника Ярему по різних фронтах, а загинув він від плямистого тифу у 1919 р. З початком війни п. Яремова із дітьми виїхала до матері Володимира у Городок. Сподівання на скорий поворот до бібрецького помешкання залишились сподіваннями.

У березні 1923 році українські галицькі землі, згідно з волюнтаристським рішенням Антанти, стали інтегральною частиною II Речі Посполитої. Українські патріоти це рішення не визнавали. Почалася боротьба.

Після одруження у 1926 р. та повернення зі слідчої тюрми у 1927 р., сім'я Головінських мешкала у Чесанові, а п.Слава вчителювала в недалекому селі Жукові...

Повторно до Бібрки привели п.Славу Ярему-Головінську трагічні обставини. Але все по порядку. На час загибелі Ю.Головінського, її Богдана, вона вчителювала у цьому ж Жукові. Ось як вона довідалась про його смерть: «Вже було по першій годині дня. Вертаю до хати, коли це назустріч мені моя управите-

лька школи питає: «Ви не читали нинішньої газети? Ось вона!» Я глянула на часопис, а на першій сторінці величезними буквами видрукована відомість про смерть українського бандита, кооперативного практиканта в Ярославі, Юліана Головінського, поціленого в часі утечі на шосе Бібрка –Глібовичі дня 30 вересня 1930 року».

Не знаю, яку газету тримала в руках п.Слава Ярема –Головінська, а переді мною «Stazeta Lwowska» за п'ятницю 1 серпня 1930 року. Заголовок: « Po smerci herszta uwo. Текст: “Jak doniesey wczoraj komunikatu PATA, we wtorek,30 wrzesnia okoloqodz. 7 wicz. zqinae zabitu w posciqu,aresztowany niedawno kkejowy Komendant uow Notowinski... (По смерті очільника У.В.О. Відповідно до донесень ПАТА (польська телеграфна агенція), вчора, у вівторок, 30 вересня біля 7 год.вечора загинув вбитий під час погоні, недавно заарештований крайовий комендант УВО Юліан Головінський...

Далі у комунікаті йдеться про те, що фізично сильний очільник шайки повалив одного із ескортантів і почав утікати, скинувши по дорозі капелюх і маринарку. За втікачем зроблено декілька пострілів, один з них потрапив у ліву скроню і повалив його трупом на землю на віддалі 450 кроків з місця втечі...

Слава Головінська разом з дочками приїхали до Львова, зайшли до брата Юліана Стефана і всі разом (четверо) поїхали до Бібрки. « На станції Глібовичі, згадує п.Слава, - ждали нас коні пароха Глібович Михайла Бобовника. Візник казав скоро сідати на бричку, бо зараз починається похорон.»

Дозволь тепер, шановний читачу, завершити розповідь про останній путь славної пам'яті героя України Юліана Головінського спогадами очевидця – його дружини Мирослави.

«Богдан лежав на вузькій секційнім столі... Лице його було обмазане кров'ю, ціла сорочка подерта і обкравлена. Судорожно затиснені уста Богдана вказували на біль і безграничний смуток. На лівій стороні чола видніла від кулі рана...

Друга куля, віддана до лежачого в агонії Богдана, поцілила в плечі... При одяганні Богдана куля випала з рани. По похороні я забрала усе :

подерту та покривавлену сорочку, блузу, камізелку, spodні, нагортку, кулю з ший, кусник хрястика з тіла і шлюбну обручку та забрала усе до Львова.

Богдана вдягли в шлюбну білизну та смокінг, який мав на собі тільки один раз, в день вінчання. Внесли білу дерев'яну трумну та поклали Богдана на вічний спочинок по короткім, та важкім житті.

Вийшов священник з дяком і відправили при трумні панахиду. Потім грабар з помічниками прикрутили верх трумни та занесли до недалекої церкви. На старім кладовищі появились шльветки командармів. Тих кілька жінок, які ждали на похорон, щезли. Жандармерія сиділа на старім цвинтарі аж до кінця похорону.

Отець Бобовник забрав нас на приходство. По обіді ми склали жертву за церковний церемоніал, отримали приготовлене «Свідоцтво смерті» та поїхали на місце трагедії. На шосе відніли ще плями крові, змішаної з піском...

В період німецької окупації 1941-1944 рр, з метою вшанування пам'яті Ю Головінського, патріотична громада насипала символічну могилу при дорозі з Бібрки на В.Глібовичі. При поверненні більшовицької влади у 1944 р. могила була зруйнована.

У жовтні 2017 року недалеко ймовірного місця вбивства Ю Головінського встановлено пам'ятний знак-хрест із відповідним текстом.

Герої живуть доти, допоки про них пам'ятають. Слава Україні! Героям Слава!

Т Шах, історик, член УВАН